

Emanuel Kolman:

Večerna.

*Čez poljé drhte kresnice
od cvetlice do cvetlice
mimo brez in mimo hoj
v mirno, svetlo noč nocoj.*

*Sen mehak naj te poljubi,
do boš srečen, da boš sanjal;
angel varuh bo pozvanjal
tu vso noč ob tebi, ljubi.*

*Tih večer v daljave sniva
in čez širni svet razliva
blažen mir, sladak pokoj...
Le zaspí zdaj, otrok moj!*

Francè Kunstelj:

Milan.

Vlak je pridrčal skozi predor. Prostrana dolina se je odprla pred njim kakor božja dlan. Na visokem nebu je mežikalo pozno zimsko sonce.

Milan se je vozil v mesto. Čepel je stisnjeno ob oknu. Drobne oči so mu leno bežale po pokrajini, ki se je zgubljala v dalji. Vlak je enakomerno sopihal, pod težkimi kolesi je ječalo kakor v razklanih dušah.

Milana je ob slehernem sunku zbolelo. Zazdelo se mu je, da stoji nekdo za njim in mu kriči: nazaj, nazaj! Že poldrugo uro se je vozil, a misli so mu bile še zmeraj doma. Danes, ko se mu je obrnilo življenje v drugo smer, danes ne bi bil doma? O, Milan, zares se ti je obrnilo življenje! Bilo je zjutraj. Prišli so štirje črni možje in dolg sprevod za njimi. Vzeli so Milanu mater in jo odnesli in položili v grob. Milan je jokal in prosil kot še nikoli: mama, mama! kam te bodo dali... mama!... Pa Milana se ni nihče usmilil, mama ga je prvič preslišala. Votlo je zabobnelo, ko so vrgli prsti na krsto in jo brez besed zagrebli. Potem so odšli in tudi Milan je odšel. Sam ni vedel, kdaj je došel na postajo, kupil vozni listek in se odpeljal v mesto.

Dober teden šole je zamudil. Zaskrbelo ga je za hip, kaj bo počel gospod razrednik; toda še isti trenutek je nekje v kolesju zaječalo in krik groze je preglasil skrbeče misli.

»Mama, mama!« je odmevalo v neutешljivi žalosti.

Vlak se je ustavil in bruhal iz svojega dolgega trupa množico potnikov, ki so se hipoma usuli preko tračnic na peron in potem dalje skozi hodnik na cesto.

Milan se je prestrašil. V zmedeni nervoznosti si je ogrnil suknjo, vzel s police klobuk in kovčeg ter planil iz vlaka.

Mesto, mesto... Dolge in široke ulice so se bleščale v žaru številnih luči, razkošne izložbe so vabile oči in mamile srce, ljudje so se ustavljali in spet v živahnem pogovoru hiteli mimo, življenja je bilo vse polno, kamor si prisluhnil.

Milan je stopal skozi vrvež kakor plašna senca. Temne in solzne oči so se mu zalesketale v svitu električne svetilke. Šele zdaj se je zavedel, da je v mestu in sredi življenja, ki kriči krog njega kakor v divji blaznosti.

Ko je zavil mimo mestne cerkve, je začutil, kako mu je srce močno zaudarilo. Spomnil se je: tam daleč, daleč za visokimi hišami stoji cerkva